

Усе, що снилося, виношувалось, грало,
Усе, що в заметілі гріло нас,
Не мрію — стеблом і цвітом стало.
Час колосіння. Колосіння час.

І синь дощу, і непохитність грому,
І сік землі, і досвітків огні,
І диво рук — усе зіллється в ньому,
Маленькому могутньому зерні.

А поки що в тривозі хлібодари,
Бо поле тільки колос викида.
А може, спекою чи градобоєм вдарить,
Чи упаде іще якась біда?

А може, повезе лиш на полюву,
Бо колосок народиться пустим...
Неначе насініні, вірю слову,
Щомиті нахиляючись над ним.

Бо кожне з них зародить ваговито,
Без крихти сонця з поля не втече.
Змеліть, на смак пізнайте моє жито —
І не один із нього хліб спече.

Я вірю березням своїм і вірю квітням —
В роботі нам день не один погас.
Я полем йду, струнка, двадцятилітня.
Час колосіння. Колосіння час.

1977

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.